

Men i Henseende til Størrelsen heraf er der nogen Meningsforskjel mellem Fleertallet. Nogle Medlemmer have nemlig meent, at den Dvotadeel, der forlods skulde henlægges til Reserveconden, skulde være $\frac{3}{4}$ eller mindst 16,000 Rd., medens andre Medlemmer mene, at Brøken kun bør være $\frac{2}{3}$, og den bestemte Sum, der er et Minimum, 14,000 Rd. Det vil jo let sees, at det sidst nævnte Forslag er mere fordelagtigt for Personalets Afgang til at faae Deel i Driftsoverfludet, og hvis de her anslaaede Tal iøvrigt holde Stik, vil Forskjellen være den, at efter det første Forslag vil der til tantième — som det med et fremmed Ord hedder — for Personalet blive et Beløb af 5,634 Rd. 48 Sk., men efter det sidste Forslag — Forslaget under Nr. 72 — 7,513 Rd. Dernæst har man meent, at Pensionscontoen helst burde opføres saaledes, at den ubetinget afholdes af det Beløb, der, som nys omtalt, skal henlægges til Driftsfonden. Det er nemlig en aftagende Pensionsconto, idet der for Fremtiden slet ikke ansættes pensionsberettigede Embedsmænd ved denne Anstalt, saaledes at der vil komme et Tidspunkt, hvor denne Conto ganske vil falde bort, og det synes da, at den Forbedring, som herved fremkommer, bør komme Driftsfonden tilgode og derimod ikke bevirke nogen Forøgelse af det Beløb, der bliver at fordele mellem Personalet. Fremdeles har man med Hensyn til Antallet af dem, der skulle nyde Fordele af denne tantième, troet at burde udelukke Lægen. Det forekommer os nemlig, at det efter den ganske særlige Stilling, som Lægen indtager, vil være noget betænkeligt, hvis han paa en Maade blev fristet til at forøge Anstaltens Forretninger, men saa maaskee samtidig dermed lod det florte noget paa Strengbed i at paasee, at de Liv, for hvilke der tegnedes Forsikkring, ogsaa vare gode Liv; til Gjengæld har man imidlertid foreslaaet, at han faaer fast Alderstillæg. Endelig har man troet, at Fordelingen mellem Personalet burde skee efter visse fast bestemte Regler. Efter Ministerens Forslag skulde det Nærmere i saa Henseende bestemmes ved et Regulativ, og det har muligvis været paatænkt, at Fordelingen i alt Fald for det un-

derordnede Personales Vedkommende skulde skee efter Directionens eller Ministeriets Skjon og i Forhold til den udfviste Flid og Nidkærhed. Det har unægtelig noget Tiltalende ved sig, at en overordnet Myndighed saaledes kunde blive sat istand til at opmuntre og bedømme den udmærkede Dydighed, som maatte fremtræde, men Udvalget har dog troet, at det her vilde være nok saa heldigt, naar der var en bestemt i Loven fastsat Fordeling, idet man navnlig gaaer ud fra, at, hvis der skulde være Nogen i dette Personale, der lod det mangle paa Flid og troede, at han desuagtet skulde faae Belønning, da vilde der ikke være nogen Banffelighed for at fjerne ham, idet der jo ikke her bliver Spørgsmaal om nogen Pension. Det berøver jo først og fremmest paa Forretningsførerens Dydighed, Conduite og Flid, i hvort stort Omfang Anstaltens Virksomhed skal kunne udstrækkes, og man har derfor troet, at han burde have en større Andeel i Udbyttet end nogen Anden, nemlig 10 pCt. — Naar man nu saaledes er gaaet ind paa, at der gives hele Personalet, med Undtagelse af Lægen, Udfigt til at faae Deel i Driftsoverfludet, saa har man troet, at dette burde have den Indflydelse paa Lønningernes Størrelse, at der ikke, i alt Fald ikke nu, fastsættes visse, bestemte Alderstillæg. Heri ligger jo ikke, at slike Alderstillæg aldrig skulde kunne indføres, men man har blot antaget, at det ikke vilde være vigtigt nu at fastsætte Noget om dem, samtidig med at man giver Personalet Andeel i Driftsoverfludet. Som allerede bemærket har man herfra undtaget Lægen, og for hans Vedkommende er der altsaa opført faste Alderstillæg i Overensstemmelse med de Grundsætninger, der forøvrigt ere indførte i forskjellige Lønningsslove. Af de enkelte Lønninger skal jeg først særskilt omtale Directeurernes. Loven af 18de Juni dette Aar har bestemt, at Bestyrelsen skal bestaae af 5 Medlemmer, hvoraf Kongen udnævner 1 til Formand; det er altsaa fuldstændig lovligt, at Formanden og Forretningsføreren er een og samme Person, men Udvalget har dog tvivlet paa, at det i alle Henseender vilde være hensigtsmæssigt, om det just var det sædvanlige og hyppigst indtrædende Forhold, at